

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimbor

K-SAVELY-D

Megjelenik havonta 3-szor: minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

Markovits Rodion: Az okos asszony.
E—ó: A konyhakertben.
Elek nagyapó: Ősike álma.
Z. Tábori Piroska: Békesziget. (Re-
gény.)
Csatkai József: A három garabonciás.
Mi ujság?
Komáromi János: Jánoska.
Beszámoló.
Elek nagyapó üzenetei.
A Cimbor könyvvására.

1928. MÁJUS 10.

13 szám

AZ OKOS ASSZONY*)

— Kirgiz mese. —

Elmondja: MARKOVITS RODION.

A fortélyos mulla asszony szóbaelegyedvén egyszer a khánnal, a következőket mondotta neki:

— Ha valaki hatvan szegénynek hatvan lovat ajándékoz, az olyan ajándékot kap Istentől, amelyet még soha senkisésem. Ha pedig valaki hatvan szegényt ellát ruhával, ugyanolyan ajándékot kap, mint az előbbi. De a legnagyobb ajándékot mégis az kapja, aki hatvan szegényt jóllakat...

Amikor ezt hallotta a khán, elhatározta, hogy megvendégel hatvan szegény embert. Magához hívatta hát a szegényeket, enni adott nekik, aztán megkérdezte őket:

— Éhesek vagytok?

— Éhesek.

Erre megparancsolta, hogy adjanak nekik még enni.

A szegények megint ettek, s amikor végeztek az evéssel, a khán ismét megkérdezte:

— Éhesek vagytok?

— Éhesek.

Megint kaptak enni, amikor ezt is elfogyasztották, a khán megint megkérdezte:

— Éhesek vagytok?

— Éhesek.

A khán most már negyedszer szolgáltatott fel ennivalót nekik, s amikor már mindent bekebeleztek, megint csak megkérdezte:

— Éhesek vagytok?

— Éhesek.

A khán már odavoit a csodálkozástól és nem tudta elképzelni, hová tűnik az a rengeteg étel. Feifaltak már egy ebédet és még hármát utána? Mennyi kell még nekik?

— Megkérdezte hát tőlük:

— Mondjátok meg, hogyan mondhattátok egymásután négyszer, hogy éhesek vagytok? Hisz rengeteget felfaltatok! Hová tüntették azt a tömegtelen ennivalót?

— A szegények nem tudtak erre felelni, leültek hát és tanácskoztak. Okoskodtak, de sehogy sem tudták magyarázatát adni nagy éhségüknek.

Végül is így szólt hozzájuk a khán:

— Megmondjátok végre, amit kérdeztem? Ha nem, életetekkel fizettek meg érte!

Erre igen megijedtek a szegények. Szigorú ember volt a khán és nem ismert tréfát.

— Uram, — könyörögtek neki, — adjál haladékot öt napig, hogy gondolkozhassunk.

A khán beleegyezett.

Valamennyien könnyezve tértek haza...

Volt közöttük egy öreg, aki a legbetegesebb és legszegényebb volt és akinek volt egy leánya.

— Miért sírsz, apám? — kérdezte tőle gyengéden a leánya, mire az öreg elmesélte a khán fenyegetését.

— Ne sírj, drágám... — mondta a leány, — credj csak feküdj le és aludj, majd holnap megtanácskozunk a dolgokat. Holnap estére majd okosabban beszélünk...

De a szegény ember azt mondta, hogy a félelemtől nem bír elaludni. A leány akkor előszedett egy nagy fazekat és azt mondta:

— Nahát akkor ide figyelj, apám, hogy mit fogok csinálni.

Megrakta színültig nagy gombócokkal a nagy fazekat és aztán megkérdezte apját:

— Tele van?

— Tele.

Akkor aztán a fazék tetejére kisebb gombócokat rakott. A kis gombócok leestek a fazék fenekére és elhelyezkedtek a nagy gombócok között. Ismét megkérdezte a leány az apját:

— Tele van?

— Tele.

Most aztán homokot tett a fazékba és felrázta. A homok is belerakodott a fazékba.

— Tele van?

— Tele.

Ezután színültig töltötte a fazekat vízzel.

— Tele van?

— Tele.

— No, látod, ha elmegy a khánhoz, csináld majd ezt utánam...

Öt nap mulva elmentek a szegények a khánhoz és az öreg végigcsinálta előtte, amit a leányától látott.

Végül azt mondta:

— Az élet hasonlít ehhez a fazékhoz, mert mindkettő vegyesen tartalmaz jó és rossz dolgokat.

A khán igen meg volt elégedve és azt kérdezte:

— Magatok gondoltátok ezt ki?

— Magunk!

— No, ezt nem hiszem!... Ezt valaki bizonyosan megmondta nektek. Mondjátok meg, hogy ki volt, mert különben jaj az életeteknek!

*) Ezt az igen érdekes mesét, melynek utolsó részével a magyar népmesékben is találkozhattok, szibériai fogságából hozta nektek Markovits Rodion bácsi, aki könyvet is írt a fogságáról; könyvet, melyhez hasonlatos érdekességű évek óta nem jelent meg sem nálunk, sem a külföldön. Fordítják is e könyvet, melynek Szibériai Garnizon a címe, németre, franciára, angolra s mindenféle nyelvre. Felhivom rá szüleitek figyelmét. **Elek nagyapó.**

Erősen megijedtek megint a szegények és bevallották, hogy az öreg leányától hallották. A khán erre mind elbocsájtotta őket, csak az öreget tartotta vissza és így szólt hozzá :

— Ime, itt van egy font kecskeszőr. Vidd el a lányodnak, csináljon nekem belőle egy sapkát meg egy kaftánt. De senki se legyen segítségére a munkában. Ha pedig nem tudná megcsinálni, mindnyájan lakolni fogtok!

Az öreg ismét könnyezve tért haza.

— A khán mindnyájunknak megbocsájtott. — panaszkolta. — csak engem ítél halálra egyedül.

— Miért? — kérdezte a lánya.

Az öreg elbeszélte.

— Ne félj, apám, — vigasztalta a lánya, — nincs semmi baj!

Azzal átadott atyjának egy szál gyufát és a khánhoz küldötte :

— Eredj el a khánhoz, — mondta — és mondd meg neki, hogy csináltasson nekem a kiszabott munkához egy szövöszéket ebből a szál gyufából.

Elment hát az öreg megint a khánhoz :

A khán parancsot is adott, hogy készítsék el a szövöszéket, de, persze, az lehetetlen volt. Mire a lány visszaizente a khánnak, hogy akkor ő sem tudhat egy font kecskebőrből sapkát és kaftánt csinálni.

A khán elcsodálkozott a lány furfangosságán és elővezettetett egy ökröt. Így szólt az öregnek :

— Nézd, itt van ez az ökör. Mondd meg a lányodnak, ha olyan okos, csináljon nekem az ökör beleiből levest. De az ökröt nem szabad ám leölnie! Ha pedig nem készít levest, mindnyájan halálával haltok meg...

Az öreg ismét könnyes szemmel tért haza.

— Mi baj van már megint? — kérdezte a lánya.

— Szörnyű szerencsétlenség! — sóhajtozott az öreg és elmondotta, mit kíván a khán.

— Sebaj, — vigasztalta a lánya, — nem is nehéz a feladat. Fogadd csak el az ökröt, ne adj enni neki, hajtsd meg egy párszor; tudom, kifordulnak majd a belei szegénynek és főzhetek a beleiből levest a khánnak...

Ugy is tettek, ahogy a lány mondotta és levest vittek a khánnak. Az elbámult és így szólt az öreghez :

— No, öreg én elveszem a lányodat feleségül.

— Őt is meg kell kérdezni előbb, — felelté amaz.

Megkérdezték a leányt, de az ellenkezett. Erre a khán erőszakkal vitte el.

Lakodalom után megfogadta a khán, hogy sohasem hagyja el a feleségét és minden jóban osztozni fog vele, ha vele együtt szolgáljat majd igazságot.

Ebben aztán meg is egyeztek.

Néhány esztendő telt el.

Egyszer két koldus éjszakázott a khán főváros közelében. Egy taliga is volt velük és a taligá-

ba fogva egy vemhes kanca. Az egyiké volt a taliga, a másiké pedig a kanca. Másnap reggel, amint felébrednek, hát azt látják, hogy csikó is ficánkol a taliga mellett :

— A csikó az enyém! Az én kancám csikózta! — erősítette a kanca gazdája.

— Dehogyan! — vitatta a másik, — a csikó a taligához tartozik!

Már-már összeverekedtek rajta, de aztán mégis a khánhoz mentek, hogy tegyen igazságot közöttük.

— Amikor odaértek, a khán aludt, s csak a felesége fogadta őket :

— Mi járatban vagytok, emberek? — kérdezte.

A két ember elmondta a baját, aztán megkérdezte :

— Hol van a khán?

— Elutazott messze országokba, a tengerhez. A tengerparton kölest vetettek a kirgizek, de a tengerből kimásztak a halak és megették a kölest. Ezen aztán a kirgizek összevesztek a halakkal és a khánt hívták meg, hogy bíraskodjék felettük...

— Mi van ezen bíraskodni való? — szolt közbe a taliga tulajdonosa. — Elhiszed-e, hogy a halak kijöhetnek a vízből és meg tudják enni a kölest?

— Nem lehet?

— Nem!

Még háromszor kérdezte meg a khán felesége, de mindháromszor tagadó választ kapott.

Hát akkor, hogy lehetséges, hogy a taliga megcsikózzék?

Erre a két ember elment, a khán pedig felébredt és megkérdezte a feleségét :

Miféle emberek jártak itt?

Az asszony elmondotta.

— No lám! — gerjedt haragra a khán, — megszegted egyezségünket! Most már mehetsz, elkergetlek magamtól...

Az asszony erre sirvafakadt és így szólt:

— Ha már mindennek vége közöttünk, legalább ne tagadd meg utolsó kérésemet!

— Szólj, — mondá a khán.

Engedd meg, hogy megvendégeljem utoljára vezéreidet és elvihessem magammal azt, ami legkedvesebb nekem udvarodban.

— Ugy legyen! — hagyta helyben a khán.

Összegyültek hát a vezérek lakomára és eljött maga a khán is. Bőséges lakomat ültek és a sárga földig leitták magukat mind, úgy hogy egymásután aludtak el a lakoma végén.

Akkor egy nagy ládát hozatott az asszony, beletette szépen alvó urát, felpakolta szekérre és elindult vele hazafelé, az atyjához.

Mentek, mendégéltek és amikor már a fővárost hátuk megett hagyták, felébredt a khán és így szólt :

— Hallod-e asszony, mit csinálsz velem és hova viszel?

— Elhoztam magammal udvarodból, akit leg-

jobban szerettem és viszem magammal apámhoz...

A khán elnevette magát és így szólt:

— Hallod-e... Te okos asszony! Visszavonom a szavamat, hazaviszlek ismét és sohasem bántalak többé...

Ettől fogva békességben és boldogságban él-

tek, egészen késő öregségükig. Az okos khánnak és okos feleségének hirtelen messze földön elterjedt. Hirneve még Kínába is eljutott és értelmes emberek, ha biráskodnak, még most is az okos és igazságos khánt emlegetik...

(Szatmár.)

A KONYHAKERTBEN

Itt a tavasz. Kezdődik a munka. Most az ideje. Anya mondja: gyertek, gyertek, gyerekek. Ki a kertbe! Konyhakertbe. Mondja apa: megyek én is. Anya hinti a magot a föld kebelébe. Szép simára gereblyézi könnyű gereblyével. Apa segít az anyának. Kettőn gereblyéznek, Böske ültet, Palkó öntöz. Lám, ők sem henyélnek.

— Mit ültetsz, kis Böske? Káposzta palántát?

— Azt biz' én, azt biz' én, káposzta palántát.

— Palkó, Palkó, mondd meg, mi van a kannában?

— Tisztavíz, folyóvíz, az van a kannában. El van hintve a mag. Szépen betakarva. Lesz majd retek, hagyma, káposzta, uborka. Álld meg Isten, álld meg, e mai munkánkat.

Növeld szépre, növeld nagyra, a mi palántánkat!

E—ó.

Pompás izü
magas tápértékü
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

ÖCSIKE ÁLMA

(Levél nagyapóhoz.)

Édes nagyapóka lelkem, ha nincs is oly sok tanulnivaló Budapesten, mint Erdélyben, nekem ez a kevesebb is éppen elég: ez egyik magyarázata, hogy oly rég nem számoltam be nadselü gondolataimról. Másik magyarázata rettenetes fogfájásom, oly rettenetes, hogy nadselü gondolatot termelni képtelen valék. Mostani levelemben nincs is nadselü gondolat, csak egy álom, de olyan álom, amelyet én csak szörnyen rettenetes fogfájással tudok megmagyarázni. Előre kell bocsátanom, édes nagyapóka lelkem, hogy akkorára dagadt a fejem, mint egy jó nagy sütőtök s bizonyosan ez a magyarázata, hogy azt álmodtam: elefánt vagyok. Hiszen, ez nem lett volna nagy baj, de mint elefántnak is úgy fáj a fogam, illetőleg az agyaram, hogy szikrát hányt a szemem, s végül is el kellett hívnom a tungahungai szerencsen fogdoktor, aki hamarosan meg is jelent egy harapógóval.

Akár hiszi nagyapóka lelkem, akár nem hullott a könnyem mint a záporosó, mégpedig nemcsak a szememből, de az orrmányomból is, s ha azt álmodtam, hogy elefánt vagyok, nem álmodtam hiába, mert úgy bőgtem, hogy azt hittem, rám szakad a magas mennybolt. Nosza, fel is használta Csincsun doktor ur a kedvező alkalmat, hirtelen belekapaszkodott az agyaramba, húzta, húzta, csakugy recsegett-ropogott az agyaram, de nemesak az agyaram, még az agyam is, hogy azt hittem, no, most vége a világnak, a fejem szétszakad, orrmányostul, agyarastul elrepül hegyeken-völgyeken át, tengereken is egy sánta arasszal, de tudja, mi történt, nagyapóka lelkem? Az történt, hogy az agyaram recsegett-ropogott,

„node nem jött ki” éppen mint ahogy a nótában sem jön ki Kati, hiába biztatják: „Kati gyere ki!” — ellenben látom, hogy Csincsun doktor hanyatt vágódik s hallom, hogy nagyot nyekken.

Mit is mondtam, hogy a levelemben nincs nadselü gondolat?

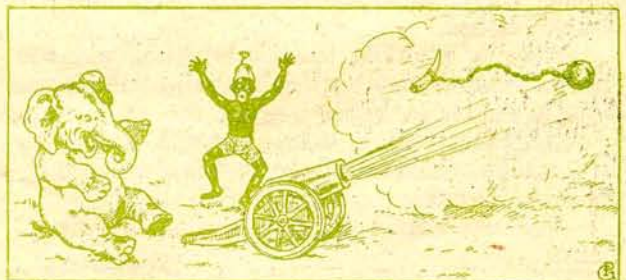
— Áhá, nevetett Csincsun doktor ur — értem. Ez egy nadselü gondolat akar lenni. Amiből látható, édes nagyapóka lelkem, hogy a Cimborát még a szerencsen gyerekek is olvassák.

Egyet ugrott, kettőt szökött Csincsun doktor ur, már húzta is az ágyut, még pedig egymaga, egy-kettő s már rá is kötötte a láncot az agyaramra, a golyót pedig behelyezte az ágyu csővébe.

— Gyorsan, gyorsan, biztattam, mert akkorákat nyilalt az agyaram, mintha Laci, Duci, Andris és Tomi nyilaikkal nem a csürkepura rajzolt autókra lövöldöztek volna, hanem egyenest az agyaraeskámra. Hiszen, nem kellett sok biztatás Csincsun doktor urnak: Cél! Tűz! kiáltotta szerencsenül, s akkorát dördült az ágyu, hogy ég, föld megrendült belé. Bizony, ha megrendült, nem rendült hiába, mert felébredtem, s hát: Uram, Teremtőm, érzem, hogy megrepedt a számban a daganat, csakugy ömlik belőle a genny. Ime, édes nagyapóka lelkem, mire nem jó nadselü gondolat! Nemesak ébren, de álmodva is jó az. S ebből jut eszembe: nem jobb volna foghúzásra használni az ágyugolyót, mint emberölésre?

A másolat hitelül:
Elek nagyapó.

BÉKE-SZIGET

Irta: *

Z. TÁBORI PIROSKA II.

A nagy égzengésben, a nagy küzdelemben nem vette észre, hogy valaki jön utána. Azaz, nem is lehetett azt járásnak nevezni! Ha az erős felnőt alig tudott menni, Pétert igazán felkapta volna a szél, ha talpraáll. Nem is állott hát fel, hanem úgy csuszott, mászott előre. Azt sem a maga jószántából. A lord mondta, amikor bement a házba:

— Ez a bolond Hardig még póruljár. Valakinek utána kéne menni.

Ezt csak Péter hallotta, mert Robertsonnak fülén volt a rádióhallgatókagyló. Gábor bácsi meg nem volt bent. Pedig igazán nem őt akarta küldeni a lord. De a gyermek megszokta, hogy a ki nem mondott parancsnak is engedelmeskedjék, megindult hát Dick után. Gondolta, ha azt baj éri, ő is tud segítséget hívni. Menni nem tudott, hát földön kuszott, ahogy a bensülöttek szoktak, ha valami embert vagy állatot észrevétlenül akarnak követni. Keserves ut volt: jó, hogy nem tartott tulságosan sokáig.

Dick elérte a zászlót, megkapaszkodott a rudban. De bizony nem a tengert nézte, ahogy a lordnak mondta. Hanem valami olyan bolondot csinált, amit Péter sehogysen tudott megérteni: meggyújtotta a nagy ivlámpást, ami a zászlórudra volt erősítve. Csak egy pillanatra. Azután megint eloltotta. És még körül is nézett, hogy nem látta-e valaki a sziget lakói közül.

— Bolond ez, — gondolta Péter. — hiszen, ha a tengeren vergődőket akarná idesegíteni, azoknak nem kell lámpa, láthatják a zászlót lengeni. És mindenki ismeri már a Békesziget zászlaját, aki erre szokott járni a tengeren. Vagy csak játszik? No, szép időt választott hozzá.

Nem is törődött tovább Dickkel, megfordult és visszakuszott a házba. Sajó már várta. eléje is futott és Péter negyedóra múlva nem is emlékezett már a dologra. Csak akkor jutott észébe, amikor a lord a vaesoránál megkérdezte Dicket:

— Szép volt a tenger? Érdemes volt kimenni?

— Bizony, érdemes, mylord! Csak azokat sajnálom, akiknek ilyenkor a tengeren kell vergődni! Rettenetes lehet!

— Mégis van hát valami szive, — gondolta Péter elégedetten.

Még jobban megerősítette hitében, ami másnap történt.

Éjjel csöndesedett a vihar és gyönyörű napsütéses időre virradtak. Még alig kelt fel a nap, amikor két bensülött kereste a lordot és jelentették, hogy a sziget déli partján, a korállzátonyokon hajótörötteket, fehér embereket halásztak ki, akik egy motoros csónakban jöttek és a nagy szél felborította. Négyen vannak, csupa férfi, jó volna, ha a lord vagy a mérnökök megnéznék őket. Ott vannak a faluban egyik nagy betegnek látszik. Igaz, hogy nyelt is annyi vizet, amennyi egy cethalnak is elég volna!

Carlton, a két mérnök, Péter és Dick uram — akit pedig senki sem hívott, — beültek az autóba és elrobogtak. Persze, előbb összeszedték mindent, amire a szegény hajótörötteknek csak szükségük lehetett. Robertson széleseben vezette a gépet a gondosan ápolat uton, mely a négerfalut a fehérek telepével összekötötte.

A falut a fehérek telepétől egy kis folyó választotta el. A folyót szegélyező fák mögött kezdődött a falu. Apró, csinos házakból állott, óriási falevelek fődtek a házakat. Ajtók nem voltak, csak gyönyörűen fonott gyékények takarták a bejárást. Látszott, hogy ez az itt lakó törzs őszi művészete. A falu szélén állott a főnök háza. Az nagyobb volt a többinél, apró emelettel.

A férfi ruházata övkendő volt, de az asszonyok igen finom rostból szőtt vállkendőt is kötöttek magukra, melybe bele volt szöve a családi jelvény: állat- vagy növényábra. GONDOR hajukba papagálytollakat tűztek. A férfiak fején is papagálytollak ékeskedtek, de pirost csak a főnök és családja viselhetett.

A falu népe ott várta őket a folyóparton, melyen valami lengő, fonott hid vezetett át. Dick ki akart ugrani, amikor az autó nekiment a gyengének látszó alkotmánynak, de nevetve

tartották vissza. A fonott hid olyan erős volt, hogy alig hajlott meg az autó sulya alatt. Amikor kiszálltak, a főnök lépett eléjük.

— Nálad vannak a fehérek. Lalak? — kérdezte a lord a kölesönös üdvözlés után.

— Lalaknál vannak, uram. Egyik alszik, de a többi már evett is. Csak beszélni nem tudunk velük.

Lalak ment elől, de Dick ugy sietett, hogy még őt is megelőzte. Igen izgatottnak látszott. Szörnyen sajnálhatta szegény hajótörötteket.

Pedig azok nem is voltak olyan szájalmasak. Négy hatalmas, erős férfi, igazán válogatott példányok. Egyikük aludt, de a másik három pipázva ült a főnök háza előtt. A lord háromféle nyelven is próbált velük beszélni, mindenikre csak fejüket rázták. Hanem amikor Dick valami ismeretlen nyelven szólította meg őket, arra megszólaltak.

— Spanyolok, — mondta Gábor bácsi. Dick meglepve nézett reá.

— Ön ismeri ezt a spanyol tájszólást? Csodálom.

— Ismerem. Amerikában beszélik ezt csak Délamerika egyes vidékein. Az emberek tehát odaválók.

— Beszéljen hát ön velük, — mondta Dick. — Szegény szerencsétlenek bizonyosan igen örülnek majd, hogy ketten is vagyunk, akik megértjük őket!

A hajótöröttek azután elmondták Gábor bácsinak, hogy nagy hajón igyekeztek délkelet felé. A vihar ledöntötte a hajó kéményét, tűz ütött ki, ők csónakon megmenekültek, még három másik csónak is tele volt emberrel, de azok eltűntek.

— Csodálatos, hogy semmi nyomát sem láttuk a hajóégésnek! — mondta a lord.

— Talán a sziget északi oldalán történt, a ház megett, — jegyezte meg Dick.

— Akkor a matrózok látták volna meg, — mondta a lord. Aztán az eltűnt csónakok érdekelték, azokról kezdőzködött. A négy hajótöröttet egy időközben megérkezett másik autón elvitték a telepre. Előhozták a „madár-gépet“ — ahogy Péter Robertson remek találmányát, a motoros-csónak-tengeralattjáró-repülőgépet nevezte — nem is olyan tréfásan. Tudott ez a gép mindent: szárazon szaladni, vizen futni, víz alá merülni és levegőbe emelkedni. Csak három embert fért el rajta, de az elég is volt. Ezzel indultak el megkeresni az elégett hajó eltűnt embereit, mert, a megmentettek

vallomása szerint, a három eltűnt csónakban legalább tizennégy ember ült még.

Gábor bácsi, Hardig Dickkel és a hajótöröttekkel a telepre ment. Péterke a faluban maradt. Helye sem volt az autóban, meg mi tagadás, nem igen érdekelték őt az emberek, akikkel egy szót sem tudott beszélni. Majd elmondja Gábor bácsi, amit megtudott tőlük.

De a faluban is mindenki csak róluk beszélt. Péter, aki kitünően értette már a benszülöttek nyelvét, mindenütt csak azt hallotta, hogy idejében értük mentek. Egyikük sem tud uszni, igazán Isten csodája, hogy megmenekültek.

— No, ha nem tudnak uszni, akkor nem is matrózok ezek! — jelentette ki Péter. — Mert azoknak uszni, kuszni, mindent kell tudni. Olyan ügyesek, hogy tavaly még én is matróz szerettem volna lenni.

Péterke is, mint rendszerint minden gyerek, minden esztendőben más életpályát választott magának. Hol matróz, hol feltaláló, hol angol lord szeretett volna lenni. Néha, meg amikor valami igen nehéz számtani feladványt tett eléje Gábor bácsi, legjobban a Jakobot irigyelte!

III.

Péter ott ült Kara mellett a konyhá előtt és az öreg Vacha meséjét hallgatta. Csodálatosan szépen tudott az öreg mesélni! Tengerről, felhőkről, növényekről, állatokról, ősrégi emberekről. És meséiben nem volt különbség az ember és más teremtmények között. Minden élt, mozgott, beszélt. A természetben élő ember nagyszerű megfigyelőképessége, képzelőereje nyilvánult meg ezekben a mesékben. Persze volt bennük sok babona is, hiszen, amit a benszülöttek nem tudtak megérteni, megmagyarázni, azt természetfölötti erővel rubázták fel. Így lett a felhőből boszorkány, a tengerből óriás, a virágból tündér, a gombából manó. Minden népnél így születik a mese!

Vacha éppen a hajótöröttek megmentését mondta el, de ugy kiszinezve, hogy szép mese lett belőle:

— Tudjátok, azt hittük, hogy nem is emberek, hanem a tengeri szörnyeteg fiai. Csak Lalak mondta, hogy menjünk értük. Egyikük már akkor kiuszott a partra, a többi három meg a felfordult csónak körül kapálózott.

— Egyik uszott? De hiszen azt mondták, hogy nem tudnak uszni! — szólt Péter.

— Az a sárgahaju tud, bizony tud, még a viz alatt is. Ha csak nem a nagy ijedtség tanította meg rá! Mert az is megéssik, — mondta az öreg Vacha, aki mindenre tudott valami magyarázatot.

— Csak az a rettenetes, hogy a többieket nem tudták megtalálni!

— A tengeri óriásnak étel kell, — bólintott Vacha. — Enni akar, emberhusra éhes. És azért haragszik, mert egyre kevesebbet adnak neki! Azelőtt többet kapott.

— Nem szeretem, amikor ilyen rémséges dolgokat mesélsz, Vacha, — tiltakozott Péter. — Ha a lord meghallja, nem kapsz többet semmit tőle. Az csak babona, hogy a tenger enni akar! És persze, hogy azelőtt több ember pusztult el, amikor még nem ismerték a mai pünyörű, nagy hajókat, tengeralattjárókat!

Péter mérgesen otthagya a babonás öreg mesemondót és Karával megindult a telep felé. Sajó ott baktatott mellettük. Egyszeresak mérgesen ugatni kezdett.

— Kire haragszol, öreg pajtás? — kérdezte Péter. De már látta is, hogy a fák között Hardig Dick áll azzal a sárgahaju hajótöröttel.

Nem tudom én, mit tudnak ezek annyit beszélni egymással, — mondta Kara, mindig együtt vannak, néha a többi jövevény is körülveszi őket, aztán, ha valaki jön, szétszaladnak. Pedig senki se törődik azzal, hogy mit beszélnek!

— Te se törődj vele, Kara, — mondta Péter. — Tudod, hogy Hardig uram mindig fontoskodik és bolondokat csinál. Multkor ott találtam a sziklák között, amint egy kis acéllapáccsal sorra veregette őket. Talán megszállt rajtuk. Néha meg járás közben egyszer csak megáll, a földre hasal és a fülét odanyomja. Tán azt lesi, hogy ninesenek-e mégis óriások, törpék a föld belsejében, ahogy az öreg Vacha meséli. Tán ki akarja szabadítani őket!

Péter maga is nevetett azon a föltevésen, hogy Dick a mesék világát keresné. Őszintén szólva, nem is igen érdekelte a lord „vendége”, bár az mindent megtett, hogy megszerettesse magát a gyermekkel.

*Táperőt ha keresel,
Ne késlekedj soká.
Táplálkozz a Stollmerckkel
Olcson juthatsz hozzá.*

A HÁROM GARABONCIÁS *)

— Vigjáték egy felvonásban. —

Irta: CSATKAI JÓZSEF.

Személyek: Kocsmáros, Pincér. 1., 2., 3. garabonciás diák.

Pincér:

Nincs itthon a gazda, rám hagyta a házat.
Eberen örököljem, ezért hát: vigyázat!
(Jön a három diák.)

1. diák:

Aggyisten jó napot. Csuf idő, átkozott...

Pincér:

Kerüljetez beljebb, jertek, Isten hozott!

2. diák:

Oly éhesek vagyunk, felkopik az állunk,
Pedig egy árva vas ninesen most minálunk.

3. diák:

Könyörülj meg rajtunk, hisz jó szived lehet,
Csillapítsd éhünk, adj egy kis kenyeret.

2. diák:

Szomjunkat oltani adj egy pohár vizet,
Ha megszánsz bennünket, Isten is megfizet.

Pincér:

Ingyen csak a halál, mondá gazdám nékem,
Számotokra ingyen ninesen semmi étkem.
Hiába kérsz enni, ha ninesen egy vasad,
Kotródjatok innen, odakint tágasabb!

1. diák:

Halljátok a gonoszt? Nyomorunk gunyolja
És mint gögös kényur, az orrát feltolja.

2. diák:

Pedig a koplalást már nem bírja gyomrunk,
A kínzó éhségtől szédelegve forgunk.

3. diák:

Van egy gondolatom: gyomrunk is jóllakik
S keztyübe dudálni tanítunk valakit.

Pincér:

Jó lesz itt az utban nem lábatlankodni
Erőszakkal rajtam nem fogtok kifogni!

3. diák:

Az előbb tréfáltunk, van ám pénzünk bőven,
Csak egyszer mulatunk minden esztendőben.
Ma van a legjobb pajtásunk névnapja
És a felköszöntőt tőlünk ma itt kapja.

2. diák:

Nem törődünk máma a magas borárral
Hamar siess és hozz bort három pohárral!

Pincér:

Már megyek is gyorsan. Ha van pénzük, az más,
Jó pénzért kapható jó bor és áldomás. (el)

*) A Cimborá olvasói e darabot bármikor, bárhol előadhatják, csupán azt szeretné a kis darab szerzője, ha az előadás után egy lapon értesítenék a sikeréről, hogy a Nagypapó unokáinak örömeiben egy kis része neki is legyen. Címe: Szombathely, reáliskola.

1. diák:

Csak siess szaporán, lábaid úgy esusznak,
Rossz napja lesz ennek a csúf gézengúzának.
(Pincér jön, 3 üveg málnaszörpöt hoz.)

2. diák:

Ime, itt van a bor, torkom szomjuhozik
Az egészségetekre ki is iszom: proszít! (iszik)

3. diák:

Névnapos barátom, sohase légy rosszú!
Legyen az életed örömteli s hosszú.

1. diák:

A jó kívánságtok köszönöm, barátok
Addig iszok, amíg egy csepp bort is látok.

Pincér:

Az isten éltesse a nagyságos urat!
Nem kellek, kimegyek, ha a vendég mulat. (el)

2. diák:

Most, hogy az ünnepnek szebb legy formája,
Elő a nótákkal, nosza gyujtsunk rája.
(Itt néhány tetszésszerinti régi diákdalt énekelnek.)

Pincér:

A sok szép nótának mindig egy a vége:
Mielőtt elmentek, még fizetni kéne.

1. diák:

Mivel nem kívánom barátaim kárát,
Névnapom van, tehát én fizetem árát!

2. diák:

Hogyne, és mi hagyjuk? Azt te rosszul hiszed,
Szép kis ünnep az, hol az ünnepelt fizet!

3. diák:

Már előbb ígértem s nem tart vissza senki.
Hogy a borok árát csak én fizetem ki.

2. diák:

Tartsd meg a pénzedet, én leszek gavaller,
Az én zsebeimben terem legtöbb tallér!

Pincér:

Össze ne vesszetek itt a fizetségen,
Egy, kettő, akárki fizessen, már nékem!

3. diák:

Hopp! egy jó megoldás jutott az eszembe,
Adjatok egy kendőt az egyik kezembe.
Játsszunk vak tehenet és akit az elfog,
Mindhármunk helyett fizetni majd az fog.

Pincér:

Ez csakugyan jó lesz, kössék be szememet
S annak, kit megfogok, fizetnie lehet.

2. diák:

Im, bekötöm szemed, te leszel a tehen,
Szarv nincs a homlokán, kendő van a szemén.

1. diák:

Összetévesztné most a babot s a lenesét!
Fogl meg azt akit tudsz, szervusz, sok szerenését!
(Diákok egymás után kisurrannak.)

Pincér:

Csendesen surrantok, egy hangöt se adtok,
Azért is megfoglak, bárhogyan hallgattok.
Itt bujik egy ravasz, hamis a zuzája,
Mégvagy! Jaj, tévedés, ez a szék karfája.
Engem be nem csaptok, tüzes vulkán kráter!
Megfogtalak, fizess, te fizetsz most fráter!
(Megfogja a belépő kocsmáros.)

Kocsmáros:

Igy őrzöd a házat, kendő a szemedén,
Mindjárt kapsz egy pofont, nem vagy az eszedén?

Pincér:

(ijedten lekapja a kendőt a szeméről):
Gazduram!! Maga az? Elszökött a három!
Jaj nekem, mit tettem, de nagy is a károm!

Kocsmáros:

Mi történt? Beszélj el. A kedvem nem rózsás,
Elégett a ház, te szerencsétlen flótás?

Pincér:

Garabonciások hárman itt valának,
Bort ittak s fizetés nélkül itt hagyának.
Mondták, hogy az fizet, kit fogok kezemmel
Sötétben nyulkálva, így, bekötött szemmel.

Kocsmáros:

Csak diákok voltak, kik a tréfát értik?
Vidáman rózsában gázolnak ők térdig.
Add ide felöltöm, távlépő cipőmet,
Utánuk repülök s visszahozom őket. (el)

Pincér:

Hála néked, Isten, fülem le nem rágta,
S hogy a furkóbotot fejemhez nem vágta,
Hajam nem cibálta, orrom meg nem huzta,
Égő haragjában bőröm le nem nyuzta.
Sehol nincsen oly fa, mely az égig nőhet!
De már megtalálta s ehel hozza őket.

Kocsmáros:

Előre, magyarok, nagyon nem kell félni,
Csak kilenc darabra foglak szétmetélni.

1. diák:

Hurokra kerültünk, lesz itt bösz itélet,
Reszket a bátor is, ha kockán az élet.

Kocsmáros:

Három kérdést adok, ha tudtok felelni
Szabad az utatok, lehet menetelni.
De ha nem felelték, lesz okotok sirni
S a testamentumot kezdetitek irni.

2. diák:

A mi bátorságunk esodával határos,
Add fel kérdéseid, jó öreg kocsmáros!

Kocsmáros:

Mi ez: nincs eleje és nincs neki vége,
Mégis minden véges dolgoknak mértéke?
És noha végtelen, mégis folyton mérük,
Se elől, se hátul nem látsz rajta végig.

1. diák:

Tünődöm, mi lehet? én ki nem találok,
Van-e ily valóság vagy csak puszta álom?
Mégvan már, hop, tudom, nem is oly szédítő
Órával mérhetik, nem más, mint az idő.

Kocsmáros:

No, ezt kitaláltad. De most jön egy másik.
Ez fogasabb kérdés, fogad belevásik.
Mi ez, mely súlytalan, szintelen, szagtalan,
Lebeg, izeg-mozog veled minduntalan.
Néha rövid, máskor hosszú az uszálya
És sokszor a gyávat ijesztve halála.

2. diák:

Ez oszt fogas kérdés, most a fejem töröm,
De ha kitalálok, az lesz ám az öröm.

Már megvan. Ily könnyűt én ki ne találnék?
Szintelen, szagtalan, sulytalan az árnyék.

Kocsmáros:

Jó hogy kitaláltad, mert nagyon megbánod,
A harmadikat is ha ki nem találod.
Mi az a nagy érték, mely nagyobbá erjed
Ha a forgalomban minél messzebb terjed?

3. diák:

Jaj, de nehéz kérdés, ezt ki nem találom.
Isten veled, élet, közelg a halálom!

2. diák:

Érték, mely nem kopik, Istenem, mi lehet?

1. diák:

Jaj, szegény barátom nem eserélnék veled.

Kocsmáros:

Ne sugjatos neki, találja ki maga,
Nem sokára lehull szerencsecsillaga.

3. diák:

Nem fenyeget immár halálok halála
Kitaláltam mi az, nem egyéb, mint hála.
Hála a jósnak kamatos kamatja,
Meggazdagszik tőle, ki kapja s ki adja.

Kocsmáros:

A kérdéseimet megválaszolatok,
Indulhattok tovább, jókedvű diákok.
S nehogy azt mondjátok, nem vagyok gavallér,
Mindegyiknek utra nesze három tallér.

A három diák énekel („Ballag már a vén diák...“)
vagy („Gaudemus igitur“) kivonul.

Mi ujság?

A harmonika jubileuma. Nincs ország, ahol a harmonikát úgy kedvelnék, mint Belgiumban, ahol körülbelül ötvenezren játszanak harmónikán, 2800 harmónika-egyesület van. Ezek az egyesületek nem rég ülték meg Brüsszelben kedvelt hangszerük száz esztendős jubileumát. Amerikából, sőt Ausztráliából is jöttek küldöttek a jubileumra. A belgák azt állítják, hogy a harmónikát száz évvel ezelőtt egy belga találta fel. Ez ugyan nincs okmány-szerűen bizonyítva, de azért a jubileum örömeit nem csökkentette a bizonytalanság. Egy külön jubileumi hangversenyen a harmónika műkedvelői és hivatásos virtuózai produkálták magukat. Nagy lelkesedést keltett, amikor a korelnök játszott egy olyan harmónikán, amely állítólag 100 éves. Igaz, hogy egy kicsit vékonyan hangzott, de a vélemények megoszlottak arra nézve, vajjon ez a harmónikán, vagy az elnök korán mulik-e. A jubileum főszáma azonban a városon végig haladó nagy díszmenet volt. Sok száz harmónikás vonult az utcákon végig, miközben egy egyenesen erre a célra szerzett jubileumi marsot játszottak.

Huszonötezer dolláros egér. Amerika sok klubja közt bizonyára legfurcsább az egérklub, amely a legszenvédélyesebb egérkedvelőket egyesíti magában. Persze, nem olyan egerekről van szó, ami-

ket a macskákkal pusztítanak ki, hanem ritka példányokról, amelyeket nagy gondnal és fáradsággal tenyésztnek. Legutóbb Csikágóban egérkiállítás rendeztek, amelyen gyönyörködni lehetett indiai, kínai és afrikai egerekben, fehér, rozsdabarna, vörös és más színek árnyalatában és mindenféle nagyságban. Voltak a kiállításon óriás egerek, amennyire ezt a jelzőt egerekre egyáltalán használni lehet, aztán olyan egerecskék is, amelyek egy bogárnál nem sokkal nagyobbak. Különösen ezeknek az egereknek egyike, egy szibériai példány, keltette fel a szakemberek csodálkozását. Ez az állatka meg is kapta az első díjat, egy arany, briliánsokkal kirakott nyakláncot. Egy egérkedvelő a díjnyertesért huszonötezer dollárt ajánlott, de a tulajdonos még ezért a tekintélyes összegért sem akart tőle megválni.

Tennisz esernyővel. Amerika kifogyhatatlan az új sporthóbortok kitalálásában. New-Jerseyben egy klub esernyős teniszjátékot rendez. Nem minthogyha az esernyő lépne a rakett helyébe. Arról sincs szó, hogy talán a nap, vagy az eső ellen nyújtson védelmet az ernyő. Ahogy a klub tagjai állítják, a dolognak tisztára sportszerű háttere van. A közönséges teniszjáték, mondják, nem elég már ahhoz, hogy bebizonyítsa a testi ügyességet. Minél nagyobbak a játék nehézségei, annál izgatóbb a dolog. Ők tehát olyan tenisz-versenyeket tartanak, amelyekben a játékos egyik kezében rakett, a másik kezében pedig kifeszített esernyő van. Az új sport igen mulatságosnak bizonyult, a közönség csakugy tódult az ilyen játékokhoz. Rengő kacagás kíséri a játékosok idétlen ugrándozását.

Szerencseállatok. A felvilágosodott Angliában so ka babona. Nincs ember, aki 15-án házasodnék. Ez a nap az anyakönyvi hivatalban mindig az ünnep. A szállók 15-ös szobái üresen maradnak, a nagyszállók ki is kapcsolták ezt a számot. A nagy hajókon nincs 15-ös számú kabin. Sok babona tüződik az állatokhoz. Nincs angol hajó, amelynek valamelyik szerencseállat ne volna a fedélzetén. Főképp hadihajókon egy barna kutyácska tölti be ezt a szerepet. A Kairó angol gőzöson éveken át gazella volt, a Chatam páncéloson pedig egy fiatal oroszlán, amely most már a londoni állatkert disze. Az ir gárdacrezd számára egy nagy farkaskutya volt a szerencseállat, amely részt vett a háboruban és aztán minden díszmenetben a zene mellett loholt. Amikor végelgyengülésben kimúlt, a kétlábu bajtársak ünnepélyes temetést rendeztek a tiszteletére. A legfurcsább szerencseállatai vannak azonban a skót gárdacrezdnek. Két tehén: Berta és Bella. Amikor az ezred a világháború befejezése után ünnepélyesen bevonult Londonba, Berta és Bella is ott menetelt.

JÁNOSKA

Írta: KOMÁROMI JÁNOS

Ez már régebben történt. Édesanyjuk nevénapja közeledett a tavasz s a nap, természetesen, köszöntőversek elszavalásával volt szoros kapcsolatban. Ágnes, aki ekkor állt az elemi iskolai másodosztály vizsgái előtt — példátlan elfoglaltsága mellett is — egy-kettőre megtanult egy tizenhat soros verset, amelyet egyik költő barátom szerzett, kizáróan erre az alkalomra.

De már Jánosnál bajok voltak. János mindössze a negyedik évét taposta az idei áprilisban, mindazáltal már akkor is ádáz egyénisége volt. Hiszen, névnapi köszöntőül össze-vissza egy négy-soros versikét ütöttem össze a számára én magam s még azt is sokallotta. Így történt aztán, hogy csak két sort tanult meg a négyből. Pedig mennyit kapacitáltam, boldog Isten! Hogy semmi gyanut ne fogjon az anyjuk, már tíz nappal előbb megkezdtük a délelőtti sétákat a Városligetben, amelyek persze kizáróan azt a célt szolgálták, hogy János feltűnés nélkül tanulhassa meg a köszöntőt. És alig hogy elhagytuk a kaput, rászóltam:

— Most pedig halljuk a verset. János fiam!

És János mondani kezdte készségesen, miután előbb nyelt egy nagyot:

*Jó anyukám, kívánom :
Az Istenke megáldjon !*

Ítt megállt.

— Mondd csak tovább, — biztatlam. — Még két sor van hátra!

János ilyen alkalommal fölnézett rám, igen komolyan:

— Mál én többet nem tanulok!

— S miért?

— Azélt, mert akkor fájni fog a fejem...

Igy aztán hagytam a két sort: nem zaklattam többet. Mindössze arra hívtam föl a figyelmét, hogy a névnapi ebéd előtt ne próbálja mondani a verset, ha mamája is a közelében van. János ezt megígérte s meg is tartotta a fogadalmat De egész eredeti felfogásban.

Tudnunk kell, hogy délutánonkint az anyjuk Ágnes kisasszonyt készíti elő a másnapi leckére. János pedig a sarokban játszik azalatt. Hol az autóját pucolja, hol a nyerges lovának ad kenyeret olyankor. Azt állítja, hogy a kenyeret szereti a ló, különösen ha lekvárral kenték be előbb. A lekváros kenyeret ugyan ő szokta megenni minden esetben, de ez most nem tartozik ide.

Annál följegyezni valóbb azonban, hogy János elárulta magát egy ilyen délután. Kétszer is szigorúan a lelkére kötöttem, hogy a verset mondogassa magában olyankor is, ha én nem vagyok mellette, s arra vigyázzon csupán, hogy a

mamája meg ne neszeljen valamit. Nos, egy ilyen délután, amikor az anyjuk Ágneset hallgatta ki Jánosnak eszébe jutott: hibátlanul megy-e a vers? Suttogva nem tud ugyan beszélni, inkább fél hangon dörög, mint valami kis mackó, ám melegségre irjuk ide, hogy háttal fordult az anyjának s úgy kezdte felmondani magának a névnapi köszöntőt:

*Jó anyukám, kívánom :
Az Istenke megáldjon !*

Az anyja egyszerre figyelte s abban a szempillantásban tudta, miről van szó. De mielőtt folytatta volna a leckét, János hátrafordult:

— Anyukám, ugy-e, szemitsze nem hallottál?

— Semmitse hallottam, kis fiam — nyugtatta meg az édesanyja.

Teljes megnyugvással tette hozzá erre:

— Akkor jó. Mert apuka mondta, hogy te szemit sze halljál meg!

A mamája — mit tehetett volna egyebet? — elérzékenyült erre a szörnyű titoktartásra.

Igy jött el a névnapi ebéd ideje, amikor is — virággal a kezükben — föl kellett köszönteni az édesanyjukat. Először Ágnes került sorra s meghajtván magát kecsesen, elszavalta a maga tizenhat sorát, persze megfelelő hanghordozással, s azazal átnyujtotta a bokrétát.

Mest következett volna János. Hát, bele is kezdett, nem minden meglepetés nélkül. Először egy nagyot nyelt, s elfújta a maga két sorát. Ott azonban nem állt meg, hanem — egy másodikat nyelvén — nagy elszántsággal darálni kezdte:

*A mi cicánk félhez akal menni,
A szomszédé el akalja venni,
Édes cicánk, ne hadj itt bennünket!
Ki fogja meg a mi égélünket?*

Az édes anyja egyszerre tudta, miről van szó: János — vershosszuságban — nem akart lemaradni a nénye mögött s anyja tiszteletére így akarta kipakkolni minden tudományát.

— Elég lesz már, kisfiam! Elég lesz! — próbálta csillapítani a mamája.

János azonban mindenáron tul akart tenni a nényén, tehát ismét nyelt egyet s ugyanakkor a harmadik versbe csapott bele:

*Házasodik a lapát,
Elveszi a pickafát,
Vőfél lesz a cénvonó,
Noszolólány cakajtó...*

Édesanyja eléje tárta karját:

— Nagyon szép volt, kisleány! Gyere, hadd-
csókoljalak meg!

Ámde János még egy negyedik költeményt is
felmondott s csak akkor adta át a maga virágját,
miután először illedelmesen meghajtott magát s
melléleg szippantott egyet az orrán.

Mert ilyen ádáz ember János! Halálíg ellene
van mindennemű tudományos vagy egyéb kulturá-
lis törekvésnek, annál féktelenebbül rajong ellen-
ben a természetért, melynek nagy bolondja ő.

Ha egy-egy turista ut előtt állunk, már na-
pokkal előbb megkezdi előkészületeit. A legláza-
sabb izgatottsággal.

Mindenekelőtt kis hátizsákját kaparja elő az
ágy vagy valamelyik divány alól s viszi az any-
jának azzal a tiszteletteljes kéréssel, hogy a hát-
izsákot ne csupán kifeléje ki, hanem vizsgálja meg,
nem lyukas-e valahol. Aztán a hegymászó botját
keríti meg, amelyet nyomban kötelessége megmos-
ni a házileánynak, lévén a bot kampótól vashegyig
merő sár. Amiből következik, hogy János legutóbb
rettenetes sárban kotorhatott vele valahol. Nem ke-
rül el figyelmét a turista cipő sem, melynek tal-
pába nemrég szegyet volt kénytelen verni a suszter.
János követelte így, miután egyik kirándulása al-
kalmával észrevette, hogy a turisták cipőinek tal-
pa tele van szeggel. Azóta, hogy az övé is szeges,
minden indulás előtt fényesre kell pucolni a szé-
geket a leánynak. János azt állítja ugyanis, hogy
így gyorsabban tud fölmenni a hegyre.

Vasárnap reggel szoktunk utrakelni rendez
körülmények között. Akkorára János is kifogástal-
an turistává alakult át. Fején csibész kalap fél-
méteres fécántollal, kezében kampósbot, alul vas-
hegygel, lábán kurta nadrág, mely szabadon hagy-
ja a térdét, ahogy azt ma már csak insbruckvidéki
hegyilakóknál látni, de ott is tulnyomórészt va-
sárnap délután, amikor ősi diszben leereszkednek
az apró városkák utcáira. Hátán pirinyó turista
zsák puposodik, mely — édesanyja gondoskodá-
sából — tömve van minden jóval, hogy ne marad-
jon éhen a fia, ha netán el találna tévedni az ir-
datlan budai hegyek között, amelyek sűrűjében
köztudomás szerint bölények, sárkányok, rézki-
gyók, meg kiálló fogu Murkulábok leselkednek az
arratévedt turistákra, különösen, ha csupán olyan
négy év körüli ifjuemberek még. Akad pedig a há-
tizsákban sok minden: csirkeszárny, csokoládé, cit-
romos tea s elsősorban sok-sok sütemény. S a hát-
izsákra oda van kötve végül a mackó is. Hadd lás-
son egy kis világot!

Akkor aztán indulhatunk.

Édesanyja különösen a szívére köti a bucsuzás-
nál, hogy vigyázzon az apjára. János olyankor
megnyugtatólag bólint az anyjának:

— Vigyázni fogok lá!

(Vége következik.)

BESZÁMOLÓ

KEDVES NAGYAPÓ!

Megigérttem, hogy beszámolok a nyári vakációról,
hát azt be is tartom és leírom nyaralásomat. Julius
4. ikén nagy volt az öröm a háznál, mert akkor indul-
tam el a regátba, Erdélyen keresztül. Láttam Erdély
több történelmi nevezetességű helyét: a dévai várat,
a piskii hidat, a Kenyérmezőt és az ütközet emlékére
emelt oszlopot, Segesvárt és végül Predeált, a régi or-
szághatárt. Két napi utazás után megérkeztem More-
nibe. Most pedig elmondom, hogyan nyerik Románia
leghasznosabb ásványainak egyikét: a petroléumot. A
petroléumot furás által nyerik, 500-600 méternél is mé-
lyebbre kell furni, amíg a petroléumot elérik, sőt nem
ritkák a 800-1400 m. mély kutak sem. Amikor pedig a
kutakról beszélünk, ezt úgy kell érteni, hogy a föld
szintén 50-60 cm. átmérőjű vascsövekkel kezdik meg a
furást, s amely mértékben haladnak lefelé, azon mérték-
ben szűkül ez a vascső is, úgy hogy pl. az 50 cm. kez-
dő átmérővel furt kut 500 m. mélységben már csak
23-24 cm. átmérőjű lesz. A sokféle furórendszer közt
az öblögető furómódszert használják. Az öblögető furó-
módszer az, ahol a furóvész beüli üres és nem tömör
furórudon függ, hanem üres furószert végéhez van erő-
sítve. Ezen az üres furószáron át nagynyomású vizet
szorítanak a furólyuk fenekére, a furóvésznek lefelé
álló furatán keresztül kiárad a körülötte levő vascsőbe
s mint öblítő víz, magával ragadja a furótól kivészt
iszapot, melyet fölvisz és kihajt a kuthól, úgy, hogy
a furólyukat állandóan tisztán tartja s ekképpen a furó-
cső hatásfokát tetemesen fokozza.

Az öblítéshez szükséges vizet gőszivattyu sajtolja
bele az üres furószárba. A szabadesési készülék a furó-
rudat a ráerősített súlyosbitó ruddal együtt percenként
30-45-ször ejti le 60-100 cm. magasságról a furórudat,
természetesen, gép rántja föl s ejti le újra s a vész en-
nek a zuhanásnak az erejével furja egyre mélyebbre a
lyukat. A furás eltarthat 4-5 hónapig, sőt egy eszten-
deig is, de ha a szerenese kedvez, akkor egy nap alatt
is megtérülhet a furás költsége, oly bőven ontja a kut
a petroléumot. A petroléum-kutak furása mindig bi-
zonytalan és kockázatos vállalkozás, de viszont ha si-
kerül, akkor rengeteg hasznot hozhat. Az ilyen fajta
kítőrés gyönyörű látvány, néha 90-100 méternyire is
felszökik a naftasugár, s nagyon gyakran felborítja és
levegőbe repíti a furógépet is minden berendezésével.
Volt már olyan kut is, mely 24 óra alatt 200 vagon
petroléumot adott, de ez a bőség pár nap elteltével,
természetesen, csökken. Egy-egy kut átlagos életideje
öt esztendő, különös esetekben megtörténhetik azonban,
hogy 10-15, sőt 20 évig is használható ugyanaz a kut,
de, persze, már csak szivattyuk segítségével lehet be-
lőle petroléumot fejteni.

A kut körül van egy medence ásva, amelyben a
kilövellő petroléumot összegyűjtik. Ebből a medencéből
csatornákon folyik a petroléum a tartályokba, ahol
megvárják, amíg a homok leülepedik a fenekére, s az-
tán csöveken vezetik Ploestibe, a finomítóba. Termé-

szetes állapotában oly összetett jellegű termék a petroleum, hogy világításra nem igen használható, ezért tisztítják, finomítják, illetőleg megszabadítják azoktól az anyagoktól, amelyek az égő petroleumnak a fényhatását csökkentik vagy egyébként oly értékesek, hogy különválasztásuk haszonnal jár. A finomító voltaképpen nagy, teljesen zárt henger, melybe 100-160 hektoliter, sőt több is belefér egyszerre, alatta tűz ég, felső részéből pedig hideg vizen keresztül vezetett csövek szolgálhatnak nagy edényekbe, ahol a lepárolt gázok összegyűlnek és ismét folyadékká sűrűsödnek. Először, természetesen, a legjobban illanó gázok szállnak el a petroleumból, melyeket aztán finomított nafta néven hoznak forgalomba. Most erősebben hevítik a természetes petroleumot, s ekkor válnak ki belőle az igazi égőolajok: a finomított petroleum, majd ismét erősebb hevítésnél kiválnak a sűrűbb és nehezebb olajok: a gépkenőolaj, a benzín, gazolin, parafin, vazelin és a kátrány, amelyek mind fontos anyagaik a modern gyáriparnak.

Néha meggyullad egy-egy petroleumkut és ekkor borzalmasan nagyszerű látvány ez, amint a tentafekete füstfelhők sűrűn gomolyogva szállnak föl, mérőfeldekre elborítják az eget és vastag koromréteggel borítanak be mindent. Nincs földi hatalom, mely ezt a tüzet elolthatná. Csak akkor szűnik meg, amikor az utolsó csepp petroleum is kiégett a kútból. Sok millió kárt okoz az ilyen tűz. Van egy eloltási lehetőség is és pedig alagutat fúrnak a szondáig és elfojtják, ez azonban nagyon kétséges, hogy elalszik-e. De most már nem untatom tovább, kedves Nagyapó, ugy-e jól számoltam be? (Jól, fiam, jól! Nagyapó.)

Saroltavár, Temesmegeye, 1927. szeptember 20.

Öteli és csókolja hü unokája:

DOMINITS LÁSZLÓ,
v. gym. tan.

PÁSZTORTÜZ

ERDÉLY
LEGLÉTERJEDTEBB
KÉPES SZÉPIRODALMI FOLYÓIRATA
SZERKESZTIK: ÁPRILY LAJOS, GYALLAY
DOMOKOS, GYÖRGY LAJOS ÉS
REMÉNYIK SÁNDOR

Egy negyedévre belföldön 140, külföldön 160 L

KIADÓHIVATAL:
CLUJ-KOLOZSVÁR, STR. BARON L. POP
No. 5.

Kérjen hirdetési díjszabást és mutatványszámot !!

Elek nagyapó üzeni

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél

P. Demeter Lyllike, Szinérváralja

Azt írod, mindnyájan sirva, de boldogan olvastátok Bartók Lajos, Harangszó c. versét, aki a te nagyanyukádnak édes testvére volt. Én is boldog vagyok, hogy ilyen sirást okozhattam nektek, mert nekem igen kedves barátom volt a szép emlékü Bartók Lajos. A kiadóhivatal bizonyos határideig beküldött előfizetés fejében adta az ajándék könyveket, de azt hiszem, a határidőn túl is kivételes esetben, megadja ezt a kedvezményt. Ilyen kivételes eset, hogy nagybátyád verse megjelent az újságban. Édesanyádnak tolmácsold viszont meleg üdvözlétemet, téged szeretettel látlak unokáim selegében. — *Pillich Teréz, Székelyudvarhely*. Te is hozzám küldted a fogaskérdésre vonatkozó pályázatot. Máskor egyenesen küldjed a kiadóhivatalhoz. — *Korenko Gyula, Restár, Csehszlovákia*. Ha természet után rajzoltad a kovácsműhelyet, biztató tehetségre vall a rajzod. A rajzhoz irt versed is figyelemreméltó szárnypróbálgatás. Hogy olvasótársaid földrajzi ismerete ezzel is gyarapodjék, közlöm leveledből, hogy Restár a Csetnek völgyén fekszik. Valaha németek laktak benne, most szlovák az egész község. Restártól északra van Nagyszalabos, mely papírgyáráról nevezetes. — *Szente Béla, Marosvásárhely*. Amiatt nem írtál oly sokáig, mert egy kissé gyenge voltál az első évharmadban. Örömmel látom, hogy minden tárgyból javult a jegyed. A kiadó bácsinak írtam, hogy pótolja a múlt évi 13. és 31. számot s egyben küldjön gyűjtőívet is. — *Nagy Etel, Bályok*. Az egyik rejtvényed sorra kerül. Azért csak az egyik, mert rengeteg rejtvény vár előtted közlésre. — *Bályoki református iskola növendékei*. Névszerint: Nagy Etel, Sárközi Eszti, Hermann-Mariska, Lupszi Erzsike, Papp Gábor, Szabó Sándor, Nagy Zsiga, Gódza András és Papp Kálmán, köszönetüket és üdvözlésüket küldik nagyapónak. „Csókos Laci pajtásunk volt, — írják — a legelső, aki a Cimborát olvassgatta, most már mi is olvassuk. Kérjük nagyapót, fogadjon szeretettel unokái táborába, mint amilyen szeretettel olvassuk mi a nagyapó írásait.” Meghatott a leveletek s ha nem is őrizném meg unokáimnak minden levelét, ez a kis levél úgy megtalálta szívemhez az utat, hogy legkedvesebb emléktárgyaim közt helyezném el. — *Lacika, Turení*. Azt írod nekem, Lacika, nem is képzelhetem, hogy milyen örömmel várod a Cimborát. Irántam való nagy szeretetedre vall, hogy rejtvényednek az én nevem a megfejtése, de más rejtvényt eszelj ki, mert amint már sokszor üzentem, nevemmel kapcsolatos rejtvényt nem közlök, hieszen anélkül is elég gyakran találkoz-

hattok a nevémmel. Következő leveledben közöld velem a vezetéknevedet is meg Tureni magyar nevével is. — *Waldmann Terike és Márta, Nagyszent-Miklós.* Több levelet kaptam tőletek, azokra mind válaszoltam is, így valószínűleg még nem kerültek sorra a válaszok, amikor a levelet irtátok. Szinte érthetetlen az is, hogy a négy könyvet nem kaptátok meg. A számtani rejtvények közül az egyik kerül sorra. A másik régi jó ismerős. — *Smil Gizi, Gyergyószentmiklós.* Ha már egy éve elfogadtam közlésre a rejtvényeidet és még nem kerültek sorra, ebből láthatod, hogy a te rejtvényeid előtt rengeteg sok rejtvény volt elfogadva közlésre. Most is elfogadok egyet a sok közül, de könnyen megeshetik, hogy menyaszonny lesz, amire sorra kerül. De nem is az a fontos, hogy mikor kerül sorra a rejtvény (és ez szól minden unokámnak), hanem az a fontos, hogy rejtvényt szerkesztéssel is élesítsétek az elméteket. Küldhetsz románból magyarra fordított mesét is, s ha jó a mese, közlöm. — *Millitz Magdus, Kolozsvár.* Első osztályos létedre igen szépen irtsz s ha már el is tudod olvasni a Cimborát, az dicséretére válik annak, aki írni és olvasni megtanított. Szeretettel látlak unokáim seregében és várom további leveleidet. — *Lukács László és Etus., Vulkán.* Bizony, már rég nem irtatok, pedig jó volna, ha írnatok minden héten nagyapónak, hadd javulna az írásotok. Annak a kótlósnak, amelyik megcsipte a Laci kezét, kívánom, hogy a kakas csipje meg. A kért vallásos költeményt elküldtem. Irjátok meg, hogy megkaptátok-e. — *Kandel Imi és Feri, Érrendréd, Szatmármegye.* Csak most rendeltétek meg a Cimborát, s máris nagyon megszerettétek. Ennek igen örvendek, de még nagyobb lesz az örömem, ha mindaketten irtok levelet, hadd javuljon és szépüljön az írásotok. — *Szepesházi Klára és Csaba, Eperjes.* Karácsony óta Csaba magyar kis cserkész, Maléter Pali pedig magyar farkaskölyök. Képzelem hát, mennyire vártátok a tavaszt, amikor újra bejárhattatok erdőt, mezőt. Talán mondanom se kell, hogy Ősike is cserkész és azt sem, hogy gyorsan elrepült a három hónap Pesten gyermekeim, unokáim és jóbarátaim társaságában, meg az íróasztal mellett. A kedves mamának tolmácsoljátok meleg üdvözetemet.

Kálmán Duci, Torda. Bár mindent románul tanulsz, meg vagyok elégedve az írásoddal, de, természetesen kívánatos, hogy gyakorold magad a magyar foglalmazásban. Ha nem kapod pontosan az újságot, ennek csak a posta lehet az oka, mert Szatmárról a Cimborá minden számát idejében elindítják. — *Ambrus Márta, Gyalár, Hunyad megye.* Irhatsz nekem akár mindennap levelet, én nem fogom sokallani. Örömmel látom, hogy a te jó anyukádnak van gondja az írásodra, amelyre bizony ráfér a javulás. Remélem, nemsokára kapok levelet Pityutól is és Gyurkó is majd valamikor szorgalmasan írja a leveleket nagyapónak. Anyu-

kádnak tolmácsold meleg üdvözetemet. — *Derzsy Aranka, Petek, Udvarhely megye.* Örvendek, hogy köszönettel vetted figyelmeztetésemet, s ezután igyekezel szépen és nagy betűvel írni. Annak igen örvendek, ha meglátogatnál a nyáron, s természetesen, veled jönne gimnázista bátyád is. — *Márton Böske, Munkács.* Oroszul kell tanulnod még a latint meg franciát is, ez tartott vissza oly hosszú ideig a levélírásban. Hát, bizony, így érthető a hallgatásod. Annál jobban esik, hogy juttatsz időt megköszönni a nyert könyvet, egyben nyugtázni, hogy megkaptad a négy könyvet az egész évi előfizetés fejében. A kiadóbácsi pótolja a 3. számot, én pedig szeretettel várom az ígért levelet. — *Kemény Anci, Szabadka.* Ha nem kaptál választ novemberi leveledre, ez annyit jelent, hogy a levél elveszett. Budapesten nem volt zord időjárás, nem szenvedtem hát a hidegtől. Mit csinál Sári nénéd? Rég nem hallottam hírt felőle. Jár-e egyetemre és hol? A kiadóbácsi pótolja a múlt évi 4. 5. 54. és idei 5. és 5. számot, én pedig várom a leveledet. — *Lőrincz Sanyi, Nagypárad.* Ha mindig jeles tanuló voltál az elemi iskolában — s erre vall helyesen irt leveled is — nem tanácsolhatok egyebet, folytasd a tanulást a gimnáziumban. Igazad van: ha azt akarod, hogy tanult ember legyen belőled, első a tanulás. — *Lőrincz Laci, Nagypárad.* Bár nem igen kedveled az olvasást, mégis igen örvendesz a Cimborának és szeretsz tanulni is és igen szép a bizonyítványod. Aztán tetszik neked a „Szökés a teknőben” is, szóval kisül, hogy szeretsz te olvasni is. Hát csak szeress is, mert nem mondhatom elégszer, hogy a jó könyv a legjobb barát. — *Cókos Lacika, Bályok.* Valószínű, hogy májusban és ősszel is elmegyek Nagypáradra s igen örvendek, ha édesanyáddal bejőnnél és így megösmerehetném az én kedves és hűséges unokámat. Örvendek, hogy öt könyvet kaptál egyszerre, négyet az előfizetés fejében, és egyet előfizető szerzésért. Szóval, egyszerre öt barátot kaptál, aminek igazán örülhetsz. A kiadó bácsi pótolja a 4. számot te pedig tolmácsold meleg üdvözetemet a tanító bácsinak, aki az iskola részére megrendelte a Cimborát. — *Szabó Jenő, Sepsiszentgyörgy.* Elhiszem, hogy nemcsak te örülsz, hanem mamukád is örül a vakációnak, amikor te otthon lehetsz. Kíváncsi vagyok, vajjon nem feledkezel-e meg nagy örömedben a levélírásról? — *Elek Piroska és Terike Retteg.* Négy éve járatjátok a Cimborát, s te, Piroska, azalatt egyszer sem irtál levelet, mert Magyarországon tanultál s csak látogatóban jártál haza. Elvégezted a négy polgárit s most azon gondolkodsz, hol folytasd itt a tanulmányaidat. Szerintem, a kereskedelmi iskola vagy a tanítónőképző áll előtted, de valószínűleg, ha egyébből nem is, a román nyelvből felvételi vizsgát kell tenned. Örvendek, hogy megkaptad a nyert könyvet is meg a két könyvet is a félévi előfizetés fejében. Ha van helyben 2—5 kis barátod, akik megren-

delnék az ujságot, küldd be a nevüket a kiadóba-
csinak. — *Salamon Zoltán és Moldvai Marika, Ara-
nyosgyéres.* Nekem ugyan nem a Benedek a név-
napom, de mondanom se kell, jól esett, hogy gon-
doltatok reám. — *Olasz Lidy, Arad.* Levélpapiro-
don három oldal üresen maradt, s egy oldalon
rejtvénymegfejtés van. Ha nekem ilyen szép levél-
papirosom volna, legalább egy oldalt még igazi
levéllel irtam volna tele! — *Berkó Gyurka, Nagy-
várad.* Szégyenkezve vallom meg, nem értem a
rejtvényedet. Hat ó után „ind” és ennek a megfej-
tése indító. Minthogy a jó pap holtig tanul, sze-
retném, ha megmagyaráznád. — *Magyary Gabrie-
la, Koronka, Marostorda megye.* Megkaptad a ju-
talomkönyvet, édesanyád elolvasta néked, aztán
eltette az első könyvedet, hogyha majd nagy le-
szel, magad is elolvasad. Szerettél volna a nya-
kamba ugrani az üzenetért s százszor, ezerszer
megcsókolni. Valóban, nagy az örömem, hogy a
szerencse rád mosolygott, miután megtudtam le-
veledből, hogy már egy éve meghalt a te jó édes-
apád. Édes anyádnak, aki még most nemcsak ol-
vas, de ír is helyetted, tolmácsold meleg üdvözlete-
met. — *Lám Leó, Kolozsvár.* Vitéz egy fiu vagy
amint a versedből látom. Csatára tüzeled a fiu-
kat, de arra is van gondod, hogy keljenek föl az
ágyból és öltözködjének, szóval, már hadvezérnek
is beillenél. — *Dávid Irén és Berta, Brassó.* Nem
is reméltétek, hogy könyvet nyertek, mert alig
négyyszer küldtetek be rejtvénymegfejtést, s lám,
rátok mosolygott a szerencse. A félévi előfizetésért
is kaptatok két könyvet, jóllehet egy nappal ké-
sőbb tettétek postára a pénzt, mintahogy kellett
volna. Lám, ilyen a szerencse! Remélem nem tesz
elbizakodottá a szerencsetek. — *Killner Nusika
Belényes.* Örülnétek, ha egyszer elmennék Belé-
nyesre is. Hiszen, csak volna szárnyam, elmennék
én mindenüvé. Remélem, ezután szorgalmasan írsz,
mégpedig szép lassan és jó nagy betűkkel, hogy
javuljon az írásod. Hát Irénke és Gyuszika tud-
nak-e már olvasni és írni? — *Schwartz Magda
Nagyvárad.* Először írsz nekem, de reméled, hogy
hűséges unokám leszel. Azt írod, nincs testvéred,
igy hát a könyveken kívül nincs más társad ott-
hon. Ha szeretsz olvasni — és úgy látom, hogy sze-
retsz — testvér nélkül sem unatkozol. Szeretettel
várom további leveleidet. — *Moldvai Marika, Ara-
nyosgyéres.* Ha nem is járátjátok a Cimborát, mert
olvashatod a Salamon Zoltánét, épügy válaszolok
leveleidre, mintahogy eddig válaszoltam. Arra
azonban figyelmeztetek, hogy hiába veszel részt
a Stollwerck pályázatban, mert a kiadó bácsi a
tényleges előfizetőknek küldi el a nyereményt, a
mit, ha egy kicsit utána gondolsz, magad is termé-
szetesnek fogsz találni. Pótlórejtvényed jó, fésű-
rejtvényed megfejtésének a módját magam sem
ismerem. — *Petrovay Sándor, Munkács.* A címe-
ket továbbítottam a kiadóhivatalnak. Remélem,
megkaptad érte a könyvet. Számrejtvényed sorra

kerül. — *Jakabovits Margit és Dezső, Homoród-
almás.* Szépnek találjátok az új címlapot, de még
szebbnek a tartalmát. Különösen tetszett a Bagoly
naplója. Bizony kár, hogy olyan rövid volt. Na-
gyon szeretnél látni? Elég közel van Almás, eljö-
hetnél a nyáron. Majd lesz rá gondom, hogy meg-
kapjátok az arcképemet, de azon nem lesz rajta
a Dezső neve, minthogy hiába biztatod, nem akar
levelet írni. — *Mally Juliska és Gizike, Brassó.* Azt
írod, Iluska, hogy német iskolába járó első ele-
mista vagy s első magyar leveledet nagyapónak
írod szeretettel, a sok szép meséért. És apus ímét
előfizet Nyuszi ajándék fejében, a ti nagy örö-
mökre. Kétszeresen kedves nekem a te leveled, Ilu-
ska. Kedves, mert szépen, helyesen írsz, s kedves,
mert nekem írod az első magyar levelet. Ezzel az
első magyar levéllel viszonzod nekem azt az örö-
met, amit én szerzek nektek, leveled szerint, me-
séimmal. Remélem, majd Gizike is nekem fogja
írni az első magyar levelet.

OLCSÓ KÖNYVUJDONSÁGOK!

A Minerva Irodalmi r. t. Kolozsvár kiadásában meg-
jelenő „Magyar Ifjúsági Könyvtár” újonnan megjelent
kötetei:

8. sz. Westermann F. P.: Li Fan bosszúja. (Érdek-
feszítő, kalandos történet kínai tengeri rablók között.)

9. sz. Dr. Imre Lajos: Játékok könyve. (Száz külön-
böző, szabadban és szabadban üzhető játék kézikönyve.)

10. sz. Málnássy Tivadar: A „kis pont”. (Egy önfel-
áldozó kis diák megható története.)

Ára kötetenként 18 lei, postaköltség 3 lei. Fenti
könyveket csakis a pénz előzetes beküldése ellenében
(mely levélbélyegben is eszközölhető) szállítjuk. Után-
vétellel nem küldjük.

CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősége: Batani-Mici (Kisbaczon) u. p. Ba-
tani-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék
megye). E címre küldendők a Cimбора részére szánt kéz-
iratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-
megfejtések.

Kiadóhivatala: Stumare (Szatmár) Str. Petru Rares
(Petőfi-útea) 43. A kiadóhivatalhoz küldendők a Cimбора
előfizetési bejelentései, díjai, könyrendelések és min-
dennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény

Előfizetési ára negyedévenként:

Romániában: 100 lei

Csehszlovákiában: 20 csehszlovák korona

Magyarországon: 3 pengő

Jugoszláviában: 50 dinár.

Kiadja: Az AESOPUS lapkiadó és könyvterjesztő Satumare. — A szerkesztésért felelős: Dr. Vajda István.

A Cimbora könyvvására

Pompás kiállítása, diszkötéses ifjusági iratok.

(Az alant felsorolt könyvek füzve egyáltalán nem kaphatók. A kötött példányok mindegyike diszesen kiállított, többszínnyomású kötet, mely vizsgaajándéknak, alkalmi ajándéknak kiválóan alkalmas.

Meséskönyvek 5—8 éves gyermekek számára.

- Pósa Lajosné:** Mesék-versek. Ára 200 lei.
Sebők Zsigmond: Mennek, mendegélnek... Ára 200 l.
Sebők Zsigmond: Mackó ur utazásai. Albumalak. Ára 270 lei.
Sebők Zsigmond: Mackó ur újabb utazásai. Albumalak. Ára 270 lei.
Sebők Zsigmond: Mackó ur szárazon és vizen. Ára 270 lei.
Benedek Elek: Székely Tündérország. Ára 180 lei.
Benedek Elek: Apa mesél. Ára 110 lei.
Benedek Elek: Állatok mesélnek. Ára 120 lei.
Benedek Elek: Pesti gyermek falun. Ára 135 lei.
Herceg Ferencz: Mesék. Ára 240 lei.
- Bársony István:** Rab király szabadon. Ára 120 lei.
Móra Ferenc: Kincserező kis ködmön. Ára 150 lei.
Sebők Zsigmond: Tarka mesék. Ára 240 lei.
Kosáry R. Lola: Világjáró Palkó. Ára 125 lei.
Z. Tábori Piroska: Eszem-iszom ország. Ára 145 lei.
Z. Tábori Piroska: A három esőpség. Ára 145 lei.
Andersen mesék. I. II. Albumalak. Ára 120 lei.
Grimm: Mesevilág. Albumalak. Ára 80 lei.
Swift: Gulliyer utazásai. Albumalak. Ára 120 lei.
Grimm: Mesék. I. II. III. IV. Ára 80 lei.
Andersen mesék. I. II. III. IV. Ára 80 lei.
Aladdin csodalámpája. Ára 80 lei.

Ifjusági iratok 8—14 éves gyermekek számára. (*-gal jelzettek lányoknak valók.)

- x **Ego:** Pesti lányok. Ára 120 lei.
x **Tutsek:** Két leány élete. Ára 120 lei.
x **Halden:** Éva megjavul. Ára 120 lei.
Gaál Mózes: Achilles haragja. Ára 200 lei.
Gaál Mózes: A bujdosó király. Ára 200 lei.
Benedek Elek: Két gazdag ifju története. Ára 110 lei.
x **Benedek Elek:** Uzoni Margit. Ára 180 lei.
Jókai Mór: A Rózsák szigete. Ára 100 lei.
x **Lovik Károly:** A leányvári boszorkány. Ára 180 l.
Malot Hector: Otthon. Ára 110 lei.
Malot Hector: Elhagyottan. Ára 190 lei.
x **Marlitt:** A vén kisasszony titka. Ára 200 lei.
x **Marlitt:** Pusztai királykisasszony. Ára 200 lei.
Rákosi Victor: Korhadt fakeresztek. Ára 190 lei.
- x **Tutsek:** Cilike viszontagságai. I—VII kötet. Egyenként 180 lei.
x **Tutsek:** Judith. Ára 80 lei.
x **Tutsek:** Régi emlékek. Ára 80 lei.
x **Tutsek:** Hegyek között. Ára 110 lei.
x **Tutsek:** Szélvészkiasszony. Ára 110 lei.
x **Tutsek:** Az édes otthon. Ára 110 lei.
Kertész Mihály: Senki Tamás története. Ára 100 lei.
Kertész Mihály: A csengeri domb. Ára 110 lei.
Lőrinczy György: Az igmándi bég. Ára 110 lei.
x **Bónyi Adorján:** Kata nagy lány lesz. Ára 140 lei.
x **Kosáryné R. Lola:** Piroska kismamája. Ára 140 lei.
x **Ego:** Sári bátor ifjusága. Ára 80 lei.
x **Ego:** Bodnár Ilus. Ára 80 lei.

A fenti árakban a postaköltség mindenütt bennfoglaltatik. A könyveket az összeg előzetes beküldése ellenében vagy utánvét mellett szállítjuk. Utóbbi esetben azonban az utánvételi díjat külön számítjuk fel.

A CIMBORA kiadóhivatala.